

BukoVINKY

Číslo 2 - 2019/2020

Milí čitatelia !

Srdečne všetkých zdravíme v tomto nádhernom predvianočnom čase. Máme za sebou adventné dielne, privítali sme Mikuláša, v triedach svietia vianočné stromčeky a nálada je taká iná, sviatočná.

Pomaly, pomaličky sa blížia vianočné prázdniny, putovali sme Vianočnou uličkou, chodíme na vianočné trhy do mesta a nemôžeme sa dočkať najkrajších sviatkov v roku. Zapaľujeme sviečky na adventných venčekoch, zobkáme sladkosti z adventných kalendárov

a tešíme sa na Vianoce.

Popri tom si plníme svoje školské povinnosti, začali nám olympiády , Vševedko, Pytagoriáda a iné súťaže, v ktorých dokazujeme, že na to máme. Tak sa držte a tešte sa na nádherný čas vianočný!

Vaša redakčná rada.

Jeseň

Na známosť sa všetkým dáva,
v jeseni lístie opadáva.
Šu-šu, šumia vetvičky,
vraj naplnia košíčky.
Slniečko sa raduje,
šarkan s vetrom tancuje.
Hop-cup, hop-cup tralala,
jeseň dary rozdáva.

Kamarátka Jeseň

Veselú mám kamarátku,
sukničku vždy nosí krátku.
Azda zbiera stromom listy,
konáre im smelo čistí.

Opreteky s vetrom lieta,
šiel by s ňou aj na kraj sveta.
Zaspievam jej večer pieseň,
prezradím vám, je to jeseň.

Správičky zo školičky: Naše adventné dielne a Mikuláš

30. novembra sa v našej škole uskutočnili s veľkým úspechom tradičné adventné dielne. Celá škola na Ulici Ivana Bukovčana 3 bola plná detí, rodičov a priateľov školy.

V dielničkách si vyrábali rôzne vianočné ozdoby, svietničky, ikebany a podobne. V dielničkách pracovali ako včeličky aj naše redaktorky Miška a Zuzka.

6. decembra nás navštívil Mikuláš, a pretože sme dobré detičky porozdával nám veľa sladkostí.

Výlet do Brna - aktuálne

V piatok 29.11. sme sa my, deviataci z 9.A, vybrali na výlet do Brna. Toto mesto sa nám veľmi páči, sú tu krásne historické, ale aj moderné budovy, je tu mnoho múzeí a krásnych námestí a dokonca aj bohaté vianočné trhy. Práve preto sme sa sem vybrali už druhýkrát. Sprevádzal nás dedko mojich spolužiačok, pán Valníček, ktorý tam býva.

Tak, ako minule, sme vyrazili z hlavnej stanice v Bratislave (vlak nám išiel 8:47) a skončili sme až na „Dolnóm nádraží“ v Brne. Cesta vlakom bola príjemná, dokonca sme dostali aj tri deci minerálky. Keď sme dorazili, vybrali sme sa „čtyřkou“ až k miestnemu planetáriu.

Mali sme možnosť prezrieť si tunajšie edukatívne ihrisko, kde sme sa napríklad mohli odvážiť a pozrieť si akú hmotnosť by nám presne tá istá váha ukazovala na iných planétach, alebo hviezdach – napríklad na Slnku by som vážila asi šesťkrát viac ako na Zemi.

Potom sme sa vybrali na výstavu o vesmírnych hmlovinách, čo sú vlastne

zospupenia prachu a plynu, z ktorých sa pri nízkej teplote dokážu vytvoriť hviezdy. Zahráli sme si aj malý kvíz. Hmloviny sa mi páčili. Boli neuveriteľne farebné a pripadala som si ako v rozprávke. Škoda, že ich nemožno vidieť len tak –

voľným okom, pretože bývame vedľa veľkých miest, kde je veľa osvetlenia a preto hviezdy vidieť málo – a nemáme ani vhodné ďalekohľady...

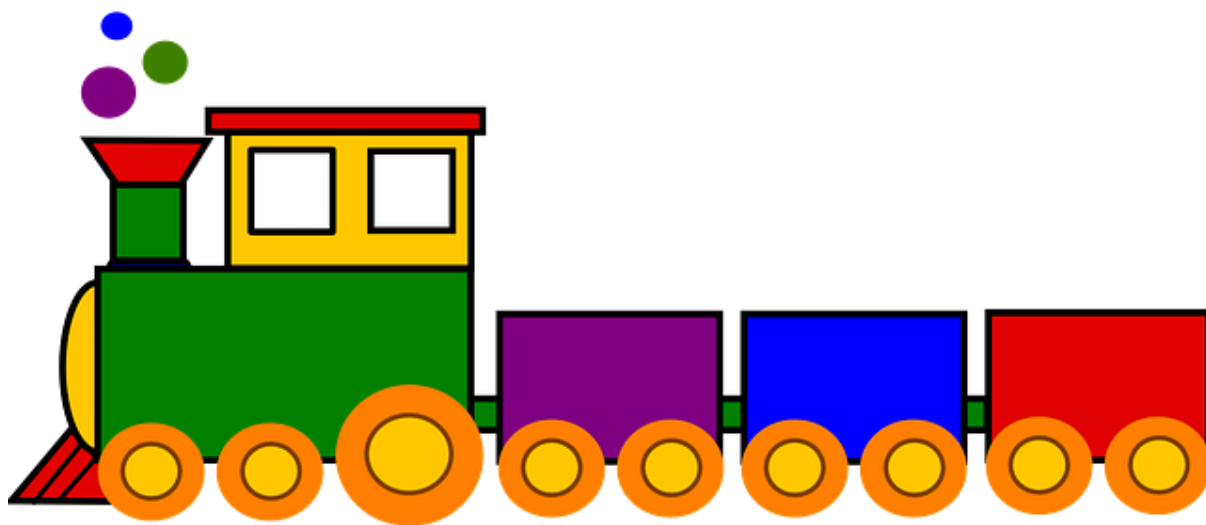
Po nakuknutí do vesmírnej ríše fantázie sme navštívili miestne vianočné trhy. Stánky boli až na troch námestiach. Som rada, že som mala možnosť pozrieť si väčšinu z nich a nakúpiť nejaké darčeky aj pre rodičov a sestru doma. Okrem toho všetkým čitateľom vrelo odporúčam miestny trdelník, bol výborný.

Potom nás čakal výlet do krásnej Jurkovičovej vily, ktorá sa mi na prvý pohľad zdala ako taká gigantická perníková chalúpka. Navrhol, spolupracoval pri stavbe a býval v nej pán architekt Dušan Samuel Jurkovič. Je to slovenský architekt, ktorý pôsobil na Slovensku, ale aj v Brne. Stavba jeho vily bola realizovaná v roku 1906. Odvtedy vila vystriedala zopár majiteľov, až kým ju tí poslední nepredali moravskej galérii v Brne. Tá ju prispôbila expozícii. Najviac sa mi páčila hala spojená s jedálňou (pozri obrázok), ktorú pani sprievodkyňa nazvala srdcom domu. Mali sme možnosť prezrieť si skoro celý dom. Niektoré izby boli takmer v pôvodnom stave, iné prerobené na menšie galérie. Páčil sa mi aj exteriér, kde boli nádherné záhrady.

Výlet bol zakončený návštevou obchodného centra Vaňkovka a následným odchodom vlakom domov. Mám naň krásne spomienky...

Pripravila: Katka Gersová. 9.A

Informačné okienko

Madame Tussaud

Keď som bol v Anglicku, bol som v múze Madame Tussaud. Bolo to super. Síce sme tam boli iba ja a moji bratia. Rad sme vyčkali, ale trval strašne dlho. Najskôr pustili skupinu, ktorá stála pred nami a potom pustili nás. Boli sme vo výťahu a išli také zvukové efekty, ako keby sme boli celebrity.

Výťah nás doviezol na 1. poschodie. Bol tam anglický princ a princezná a veľa celebrit. Ako keby sme sa prechádzali medzi filmami a krajinami. Zrazu sme boli pri kráľovnej a zrazu v kamerách amerických YouTuberov. Videli sme strašne veľa filmových hviezd. Boli sme aj na rozdávaní Oskarov. Stáli sme na pódiu a spievali sme so spevákmi. Niektorí sa hýbali a druhí sa nehýbali. Toto je koniec 1. časti môjho okienka.

Pripravil: Adamko Laurovič, redakčná rada

DENNÍK

(denník obyčajného chalana, žiadneho bojka)

Milý denníček, dnes som mal veľmi dobrý deň. Na začiatku dňa som sa normálne prezliekol, umyl zuby a naraňajkoval a potom som normálne išiel do školy.

Na prvej hodine sme mali suplujúcu učiteľku, s ktorou sme sa moc neučili, lebo naša, ktorú tam máme normálne, jej asi nepovedala inštrukcie.

Na druhú hodinu sme mali normálnu učiteľku, ale mali sme telesnú a hrali sme indiánsku vrbiku. Trvalo to strašne dlho, kým ma niekto vybil. Medzi tým som vybil troch chalanov a skoro som vyhral, ale poškrabal som sa na ruke.

Na tretej hodine sme mali písomku (obyčajne). Štvrtá, piata, šiesta hodina boli úplne normálne učenie.

Po škole som bol v klube, do ktorého chodím s mojimi kamarátmi a hráme tam spolu videohry. Potom som šiel na prvý krúžok. Docela som sa tam bavil. Nasledovala gitara. Dostal som novú skladbu podľa môjho výberu. Bola veľmi pekná. Potom som išiel na plávanie. Plával som najrýchlejšie a najlepšie. Potom som prišiel domov a ako obyčajne som sa učil.

To bol môj obyčajný deň a na konci dňa som ochorel.

Pripravil : Adamko Laurovič, redakčná rada

CELÝ ŽIVOT PRED OČAMI

Autor: Marcel Chlaň, redaktor

KAPITOLA 3.:

NOVÍ ČLENOVIA RODINY

Ďalší normálny deň... Vstal som skôr, ako je zvykom a ešte v polospánku som prešiel do obývačky. Hlad ma vyhnal z postele a snažil som sa nájsť niečo papat'. „Waa, to je paráda!?“ „Našiel som Jackpot!“ . To hovoria v lotérii, kde losujú rôzne čísla.

Pri dverách stoja naše čižmy... moje, Tomáškovy, mamičkiny aj tatinkove. Ešte včera sme si ich umyli a dali sušiť ... Teraz sú v nich sladkosti! Kričal som od radosti a bežal za Tomášom. Hneď, ako som to povedal Tomášovi, najprv sa od úžasu zasekol... potom sa mu na tvári zjavil široký úsmev... a obaja sme utekali za rodičmi. Zobudili sme ich a dvojhlasne oznamovali radostnú správu. „Mikuláš!“, smiali sa s nami. Toľko sladkostí nevidel ani Dodo. Boli tam čokoládoví Mikulášovia, lentilky, čokoládové peniažky, čokoládové kindervajíčka, cukríky, arašidy, keksíky, čokoládky....

Ďalší Mikuláš? V obývačke stojí rozsvietený stromček, plný rozprávkových postavičiek, trblietajúcich sa ozdôb, vianočných gúľ a okolo stromčeka množstvo farebných krabíc.

S Tomáškom sme našli v jednej z krabíc behajúcu dážd'ovku a vybrali sme jej meno, Kamila. Tatino si v krabici našiel krásne modré hodinky a mamička voňavú voňavku.

To však stále nebolo nič oproti mojím mikimausovým hodinkám. Pribudli nám aj noví členovia rodiny, korytnačka Donatelo a rybička Nemo... obe vedeli plávať vo vode. Tomáš si v krabici pod stromčekom našiel ponožky a helikoptéru.

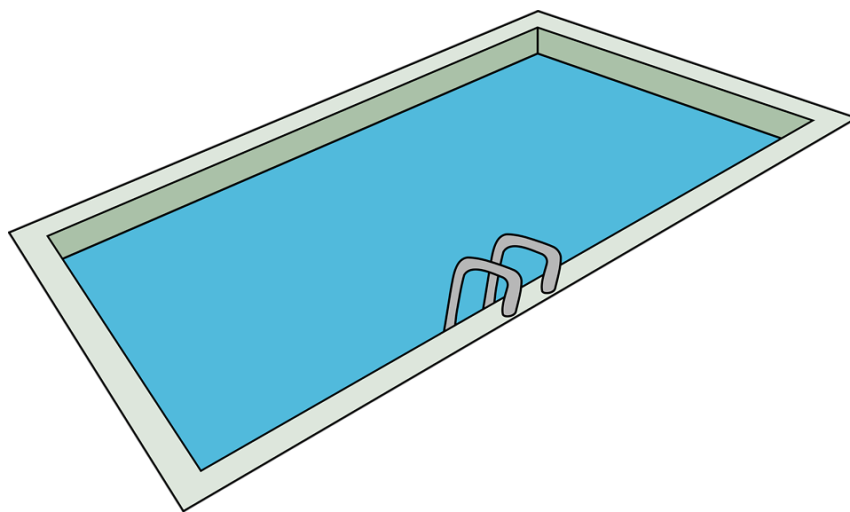
Čo som ale nechápal, bol deň, kedy maminka a tatino odišli z domu a zostali s nami Dodo a babička.

Vonku prestalo snežiť... vystriedalo sa ročné obdobie... a začalo páliť slnko.

Na záhrade nám vyrástol veľký bazén. Obliekli sme si plavky a šupho doň. Ako prvá skočila do bazéna mamička. Urobila taký špl'achot, že tatinko zostal celý

mokrý a skočil za ňou. Urobil taký čľup, že by som sa nečudoval, keby boli mokrí aj naši susedia. Teraz som na rade ja. Odvážne som sa postavil na okraj, pozrel som sa na oblohu a na vodu a cítil som teplý vánok ako prechádza cez moje vlasy. Ruky som rozprestrel ako kríž. Posledný krát som sa nadýchol a skočil. Ako letím do vody, cítim napätie a odvalu... moje špičky sa dotýkali vody a postupne ľadová voda obkolesovala moje telo. Keby som nemal rukávniky, už dávno som pod vodou. Bola mi taká zima, že som sa s krikom snažil dostať k brehu. Nebolo to vôbec ľahké. Kopal som a prebojovával sa cez obrovské vlny až k okraju bazéna.

Tomáš sa bál skočiť. Voda mu bola studená. Do vody hodil hračky, ku ktorým som sa snažil dokopať. Tomáš sa predsa len odhodlal a už bol aj on vo vode. Spolu sme sa hrali až dovedy, kým sme nešli grilovať. Keď sa už stmievalo, tatinko založil oheň. Dostali sme špekáčiky napichnuté na dlhých vidličkách a opekali sme. S Tomáškom sme pozorovali oheň a hrali sa s Jožkom. Jožko sa bál a stále sa stŕhal. Keď sa jedlo doohnilo, išlo sa papať. Pridala sa aj Korunka a žobronila o miesto. Našla si ho, zagúľala sa do kľbka, tichučko si priadla a bola veľmi šťastná.

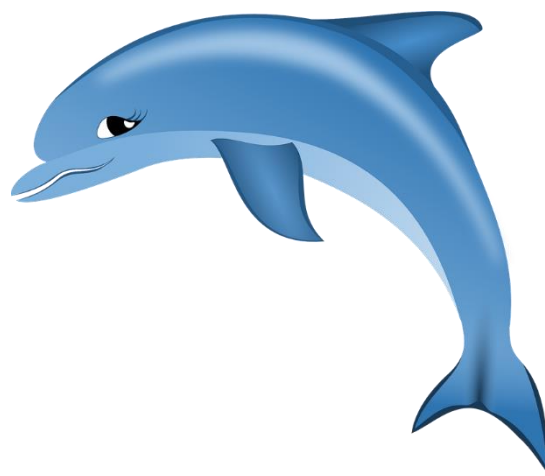

ZAÚJÍMAVOSTI: Delfín skákavý

Majú typicky predĺžené pysky s vysunutou spodnou čeľusťou. Žijú v skupinách, no vyskytujú sa aj jedinci samotári. Delfíny skákavé sú cenným zdrojom informácií o celej čeľadi delfinovitých, pretože sa dajú pozorovať v zajatí, na ktoré si rýchlo zvyknú.

Jedince vyskytujúce sa v pobrežných vodách tropických oblastí merajú v priemere 2 metre a majú relatívne veľké prsné plutvy, chrbtovú aj chvostovú plutvu. V otvorených a chladnejších oceánoch a moriach má proporciálne menšie telové výbežky a je takmer dvakrát dlhší. Hmotnosť dospelých jedincov je 200 – 300 kg, len vzácné sa môžu vyskytnúť exempláre vážiace cez 450 kg.

V závislosti od oblasti výskytu sa líši aj ich psychológia. To zahŕňa aj sociálne skupiny, lovecké metódy, skoky, premety a zvukové prejavy. Svoje rodové meno dostal podľa typického vyskakovania nad hladinu. Dokáže elegantným spôsobom vyskočiť do výšky 3 – 4 metrov, pričom dĺžka skoku býva až 10 metrov. Vo vode môže vyvinúť rýchlosť 35 – 40 km/h. Všeobecné sfarbenie druhu je tmavosivý alebo čierny chrbát a svetlejšie brucho.

Individuá sa líšia odtieňom a vzorovaním. Delfín skákavý vďačí za svoj celosvetový výskyt (okrem polárnych oblastí) svojej všestrannej prispôsobivosti. Živí sa rozličnými rybami, mäkkýšmi, hlavonožcami a kôrovcami ktoré chytá pomocou zubov v krátkom a robustnom zobci. Má 18 – 27 párov malých kolíkovitých zubov v oboch čeľustiach.

Delfín skákavý je rozšírený podobne ako jeho príbuzný delfín obyčajný vo všetkých moriach teplého a mierneho pásu západnej a východnej pologule. Možno sa s ním stretnúť v Stredozemnom aj Čiernom mori. Na severe tiahne až k brehom Škandinávie a Grónska, na juhu zasahuje až k juhoamerickému, austrálskemu a novozélandskému pobrežiu.

V skutočnosti pravdepodobne jestvujú 2 druhy: *Tursiops truncatus*, rozšírený celosvetovo, a menší *Tursiops aduncus*, ktorého výskyt sa obmedzuje na pobrežné vody Indie a západného Pacifiku.

Pripravila: Miška Šauličová , redakcia

Kemp o prežitie 1.časť

Bol to normálny večer, normálne som sa osprchoval , normálne som si umyl zuby , normálne som do desiatej pozeral telku a normálne som išiel spať. O pol noci prišla mama a zobudila ma a povedala, že ideme na výlet a že na neho môžem pozvať troch mojich kamošov. Zaspať som už nevedel a tak som zavolať Filipa , Adama a Ondra. O druhej ráno som im poslal správu. Konečne už tu všetci boli.

„Kde je Andrej s Amáliou?“ opýtal sa Filip. „V tábore.“ odpovedal som. O pol hodinu sme sa prišli opýtať mamy, kam to vlastne ideme. Povedala, že to bude prekvapenie.

Asi o hodinu sme vyrazili. Cestovali sme sedem hodín potom sme sa uchýlili v hoteli commodité. Nevieť čo to znamená ale asi to bolo po Francúzky. Lebo sme práve vo Francúzku.

Ráno sme hneď vyrazili. Išli sme asi dve hodiny a potom sme zastavili. Ale uprostred lesa. Vyšli sme z auta a opýtali sme sa, prečo sme zastavili, povedali, že v jednom aute došiel benzín a druhé sa pokazilo. Mama s tatom si zabudli mobil , Ondro, Adam a Flip nemali wifi a mama povedala, že mám na desať minút ešte dáta a môžem zavolať opravára.

Opravár vedel po slovensky a povedal, že príde až o pätnásť dní.

Vraj má veľa práce.

Mama povedala, že sa tu utáboríme. „A ako?“ Spýtal sa Adam. Máme stany ty logik, odpovedal som mu. „Tvoji rodičia majú svoj a my svoj?“ opýtal sa Ondro. Prespíme v aute, povedal som mu.

Ako? Čo urobíš v aute päť postelí?“ „Máme spacáky.“ povedal som mu.

Nastala noc. Asi o druhej ráno som započul divný zvuk. Obliekol som sa a pozrel von. Z oblohy niečo padalo. Bolo to dosť veľké. Rýchlo som všetkých zobudil a nahnal von. Mama povedala, že to je meteorit. „Meteorit!“ začal vyšilovať Ondro.

Rýchlo som mu zakryl ústa rukou. „Môžeme sa schovať do tamtoho domu.“ navrhol Adam. „Mne sa zdá ,že tam ešte pred chvíľou nebol.“ Povedal som mu. „No a! vypadnime tam!“ kričal ako o život Ondro. Čo najrýchlejšie sme vbehli do chatrče. „Mne sa to zdá nejaké divné.“ povedal som.

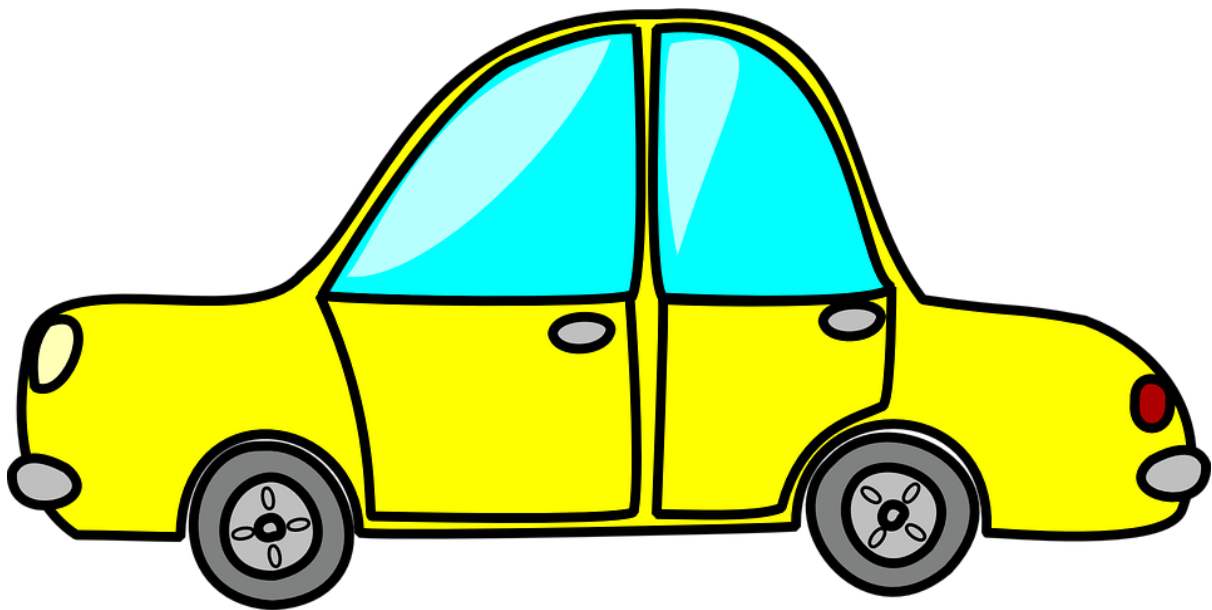
Zrazu som zbadal časopis. Chvíľu som v ňom listoval a potom som zazrel článok: UŽ SME V ROKU 2153!

2153? Ale veď je len rok 2019. „Nie je to čudné?“ opýtal som sa Adama. „Je ale môžeme sa tu utáboriť.“ Zrazu dopadol ten meteorit a nám sa nič nestalo.

Na druhý deň sme sa zobudili niekde v lese s divnými batohmi a dom bol preč. „Kde je ten dom a na čo sú tie batohy?“ opýtal sa Ondro. Nikto mu neodpovedal. Zrazu Ondro našiel vo svojej bunde 10000 eur a mobil s dátami

na dvanásť hodín. Zrazu sa otočil a išiel preč. „Kam to ideš?“ spýtal som sa. „Preč! Čo najďalej od tohto prekliateho lesa!“ Hučal po nás. „Ako?“ spýtal sa Adam. „Taxíkom ty inteligent.“ povedal Ondro. „Idem s tebou.“ povedala mama. Keď odišli rozbalili sme stany, ktoré sme našli v batohoch.

A tak sme sa dostali do toho lesa. Ondro s mamou odišli a naše dobrodružstvo sa mohlo začať.

Pripravil: Ivanko Dritomský, redakcia

REDAKČNÝ ROZHOVOR

s vedúcim filatelistického krúžku na našej škole,

pánom Jaroslavom Valentínom

Dobrý deň! Môžem Vás poprosiť o krátky rozhovor?

Nech sa páči.

Čo je to vlastne filatelia?

Filatelia je záujem o zbieranie známok a s nimi súvisiacich náležitostí (príležitostné pečiatky, pohľadnice atď...)

Ako dlho sa venujete filatelii?

Veľmi dlho ... 60 rokov.

Ako dlho vediete krúžok mladých filatelistov na našej škole?

4 roky.

Viedli ste krúžok už aj na inej škole?

Áno. 2 roky som viedol krúžok mladých filatelistov v ZŠ Záhorská Bystrica a 1 rok v ZŠ Pavla Horova v DNV.

Má o krúžok veľa detí záujem?

O krúžok mladých filatelistov majú záujem tie deti, ktorých rodičia alebo prarodičia zbierajú/zbierali známky.

Darí sa vám vo filatelii?

Známok mám veľa, ale doteraz som žiadne exponáty netvoril.

Pripravujete niečo teraz?

Pripravujem exponát „História poľovníctva a poľovná zver“, „História Bratislavy“ a ako tretie pracujem na exponáte „Svetové korytnačky“.

Už vyhrali deti z Vášho krúžku nejakú súťaž alebo ocenenie?

Jedna žiačka a jeden žiak obsadili na Filatelistickej olympiáde po roku navštevovania krúžku 3. miesto vo svojej vekovej kategórii a dvom žiačkam bol ich návrh prítlače na celistvosti vybraný a zrealizovaný ako najkrajší.

Chcete vo vedení krúžku pokračovať?

Áno, aspoň ďalších 20 rokov.

Baví vás filatelia?

Samozrejme, ale zaberá to veľa času.

Máte aj iné záujmy?

Zbieram všelijaké iné starožitné predmety.

Ďakujem za rozhovor. Zuzka Siváčková, redakcia

Rozprávky s Bukovinkami 2

ROK 2500

Keď som v jedno horúce ráno vstal, tak som už vedel, že sa mám stretnúť s Ivanom. Najskôr sme sa iba tak rozprávali a potom sme išli ku mne domov. Ivan sa ma spýtal: „Čo budeme robiť?“ a ja som mu na to hneď povedal: „Poďme sa okúpať do nášho bazéna.“ On mi na to odvetil: „Nebude voda studená?“ Ja som na to: „Spustíme náš super ohrievač a asi o pol hodinu doň budeme môcť ísť.“ On sa ma na to spýtal: „A čo budeme robiť dovtedy?“ Ja som mu povedal, že hrať videohry.

Hrali sme, hrali a asi po piatich minúta mi došli na telku najnovšie správy. Ivan sa ma spýtal: „Čo to je?“ a ja som povedal: „Dôležitá svetová udalosť.“ „Čoooooooooooo?“ povedal Ivan. Písalo sa tam, že vynašli stroj času. A vtom na nás niekto hodil teleport. „Kde sme?“ povedal Ivan. Ja som povedal: „Asi sme tam, kde je ten stroj času.“ Videli sme, ako tam už dávali Ondra a potom tam dali aj nás. Boli sme v roku 4000. „Divné.“ povedal Ivan. „Čakal som rok 20 000.“ odvetil som. Povedal som mu, že máme iba 1 hodinu na robenie nejakých vecí. Asi po piatich minútach nás odhalili, že nepatríme medzi nich. Ešte som zabudol, že sme mali u seba kamery, aby tí vedci videli, čo sa tam deje. Začali nás naháňať robotickí policajti. Rýchlo sme sa im skryli a šepkali sme si: „Zaujímavé.“ Vykukli sme a zasa nás zamerali. Boli sme obklúčení a potom po nás zasa niekto hodil portál.

Boli sme na súťaži laser game, kde bolo 10 tímov, ktoré po sebe strieľali. Proste normálna laser game, tak sme do toho išli respawni nefungovali. Mali sme hodinky, ktoré ukazovali koľko hráčov je ešte v hre. Pozrel sa na ne Ivan a bolo nás už iba 5. Jasný, že sme to vyhrali. Ale bolo to dosť ťažké, lebo už nás skoro zastrelili, ale protihráč sa potkol o svojho teammate a tak sme ho zastrelili. A potom bolo už normálne strieľanie.

Zasa nás našla polícia. Vystrelili po nás normálnou pištoľou. Strela bola iba milimeter od nás, ale hodina práve skončila, tak nás to zasa dalo do normálneho času.

Tam nás už čakal Ondro. Porozprával nám o jeho dobrodružstve. Keď sme mu chceli povedať o našom dobrodružstve odvetil, že vraj to videl cez kameru.

Pripravil: Adamko Laurovič, redakcia

VÝLET DO FORESTRU (príbeh na poračovanie)

„To nie je možné!“ začal som nervózne pobeťovať okolo chalanov.

„Čo?“ povedal Adam

„Jak sme sa dokázali stretnúť v sne!?“ odpovedal som

„No možno to bola iba náhoda,“ povedal Ivan s plnými ústami jeho tyčinky.

„Ja tomu verím,“ povedal Adam a Ivan na nás chvíľu kukal a potom povedal:

„OK, keď myslíte.“

O niekoľko minút neskôr sme sa už všetci dohadovali iba o tom, čo to bolo.

„Skúsme všetci zaspáť v rovnaký čas a uvidíme,“ povedal som.

„Kedy? O 10:00?“ opýtal sa Ivan.

„Jasné, tak čaute!“ povedal som a potom som odišiel.

Deň ubehol normálne: prišiel som, urobil si úlohy, hral sa na kompe/mobile a potom som išiel spať. Prekvapivo som kvôli hluku nezaspal o 10:00 ale o 2:00 ráno. Objavil som sa pri aute u nás na záhrade. Všetko sa potvrdilo. Bola to pravda.

„Rýchlo sa zbaľ a ešte musíme vyzdvihnúť tvojich kamarátov!“

zakričala moja mama.

Po chvíli balenia a cesty sme sa zastavili na autobusovej zastávke a chalani už čakali tam. Nastúpili si a povedali: „Čau!“

„Tak je to teda pravda“ povedal som.

„Hej, ale vieš aké je to super!?“ podotkol Ivan

„Takto sa môžeme stretávať každý deň a ...“

Ozvalo sa hlasné škripanie a búranie kovu a znova som sa zobudil.

„Zase!?“ povedal som u seba v posteli. Po škole sme sa stretli a Adam povedal, že asi vie, čo to bolo“

„Čo ak sa nám stále sníva to isté, ale vždy sa stane niečo iné... napríklad predtým sme išli do Forestru a zabila nás tam nejaká obluda a teraz sme cestou nabúrili“

„Niečo ako vo filme Všetko najhoršie“ podotkol Ivan.

„No, niečo také.“

Pokračovanie nabudúce.....

Pripravil : Ondrej Taragel , redakcia

PREDVIANOČNÉ OKIENKO

Vianočné zvyky na Slovensku od Zuzky Siváčkovej, redakčná rada

Adventný veniec - je mladým a veľmi obľúbeným zvykom. Tvar venca symbolizuje jednotu a plameň sviečky plameň lásky každého človeka. Adventný veniec zvyčajne zdobia štyri sviece, každú adventnú nedeľu sa zapaluje jedna.

Adventný kalendár – 24 okienok, v ktorých je ukrytá buď čokoládka alebo iné drobnosti. Je veľmi zaujímavý hlavne pre deti, lebo im skracaje čakanie na Vianoce.

Lúskanie orechov a krájanie jabĺk – po večeri sa lúskajú orechy a prekrajujú jabĺčka. Za zlé znamenie sa považuje prázdny, zosušený orech, rovnako aj krížik na prekrojenom jablčku. Naopak, zdravý orech a hviezdička na prekrojenom jablčku znamená šťastie a zdravie.

Púšťanie lodičiek – obľúbeným zvykom je púšťanie lodičiek z orechových škrupiniek. Do rozpoleného orechu sa dá malá sviečka, zapáli sa a pustí sa na vodu. Podľa toho, ako plávajú, sa z nich zvykne veštiť.

Bez komentára

